

Agur mormotái

Lectio: 2 Kor 12,1-10.

Textus: A mormoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják az ő házukat. (Péld 30,26)

A mormoták házinyúl nagyságú állatok, akik nagyon ügyesen készítik a vackukat. Kotorékokat ásnak a magas sziklák között. Telepekben élnek. Füttyjellel figyelmeztetik a társaikat a veszélyre. A veszély nagyságát és fajtáját is jelzi a füttyjel. A mormota család több tagja állandóan szolgálatban van, evés és pihenés közben is. A legelésző mormota 5 – 10 másodpercenként kiegyenesedik, hogy körbepillantson.

Éppen úgy, mint a hangyák esetében (Péld 30,25), a mormotákról is meg lehet állapítani, hogy nem erősek. Ez az állat tehetetlen, de mégis védelmet élvez. A Holt tenger környékén és a Hermon hegyén élnek. A kopár sziklák között homokhalmok látszanak. Itt van a fészük bejárata. Agur róluk is említést tesz. Kicsi állatok, de Isten alkotásai és sok bölcsességre tanítanak.

Nehéz őket megfogni

A régi Izráelben táplálékként használták a mormotákat. De 3 Móz 11 megtiltja az izraelitáknak, hogy fogyasszák, mivel tisztátalan állat. Ez nem jelenti azt, hogy a környező népek nem használták a mormotákat eleséggént.

A mormota egy olyan állat, amely semmi védelmet nem élvez. Nem erős, tehetetlen. Azt is mondhatnánk, hogy erőtlen, gyenge állat.

Agur a bölcs állatok közé sorolja őket. Amikor az ember, vagy nagyobb állatok zajjal, lármaival közelednek, éles fütyjeleikkel figyelmeztetik egymást és egy pillanat alatt eltűnnek a sziklák között a fészükben. Szinte lehetetlen megfogni őket, mert folyamatosan „beszélgetnek” egymással és fütyjeleikkel figyelmeztetik egymást, ha veszély adódik elő. Ha egyszer beszalad a „házába”, soha többé meg nem fogható. Mert van-e erősebb „ház”, mint a szikla?

Gyenge és mégis erős

Agurnak a mormotáról szóló tanítását lelki értelemben kell vennünk. Ugyanis keresztyénnek lenni, azt jelenti, hogy egy „védtelen néphez tartozunk”. Erről beszél Pál apostol 2 Kor 12-ben. Gyenge állapotában tesz bizonyosságot: „...amikor erőetlen vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Kor 12,10/b). Az apostol dicsekedett is a maga gyengeségeivel. Miért? Hogyan lehetséges ez? Azért tudott dicsekedni, mert az Úrtól ígéretet nyert: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” (2 Kor 12,9/a). Ezért dicsekedett Pál a maga erőtlenségével, mert Krisztus ereje lakozott benne.

Kőszikla

Védtelen és erőtlen keresztyének vagyunk és mégis erősek. Ez azért van, mert nekünk egy biztos házunk van. Egy **Kőszikla**, mint hajlék. Jézus egy ilyen hajlékot ígér. Egy békességgel teli és szent hajlékot. Ebben a hajlékban oltalom van a sötét és gonosz hatalmak ellen. Ugyanis Isten hajléka oltalom.

Megtörténhet, hogy veszély fenyeget bennünket. Sötét hatalmak. De a közösség, melyben élünk, akikkel együtt élünk, figyelmeztet bennünket. Éppen úgy, mint a mormoták egymást. Egy igazi keresztyén közösség, gyülekezet így működik. Figyelmeztetik egymást a veszélyre, intik egymást és hívják, visszahívják

egymást a Hajlékba, az atyai házba. Mert semmi nem választ el bennünket Isten szeretetétől, amely a mi Urunkban, Jézus Krisztusban van. Ezért lett Ő a „megütközés” sziklájává és a „megbotránkozás” sziklájává. Ezt Pál így fogalmazza meg: „Ímé, beleütközés követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.” (Róm 9,33)

Jézus Krisztus az én Kősziklám és erős váram, az én segítőm és Istenem, az én Kőszálam, Akiben én bízom. A zsoltaéros erről így ír: „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm, az én Istenem, az én kősziklám, ő benne bízom, idvességem szarva, menedékem.” (Zsolt 18,3)

Sehol máshol nem vagyunk olyan biztonságban, mint e Kősziklán.

Ezt tanulhatjuk meg a mai Igében, a mormotáktól.

S különben is, ez a hajlék, ez a Kőszikla örökké megáll.

Énekeljük hát:

Kőszirt a pusztán, te jó oltalom,

Árnyadba rejtve én megnyughatom,

Légy üdvöz drága, dicső menedék,

Kőszirt a pusztán, szívem fut feléd!

Refr.

A szívem fut feléd! A szívem fut feléd!

Kőszirt a pusztán, kőszirt a pusztán,

Kőszirt a pusztán, a szívem fut feléd.

Kőszirt a pusztán, én Idvezítőm.

Úgy ki szeret, mint Te, híven és hően?

Árthat-e bárki? Az üdv az enyém,

Kőszirt a pusztán, ezt benned lelém.

Refr.

(Hallelujah 112, 1.3. vers.)

Ámen.

Biharszentjános, 2014.08.07.

Csomay Árpád W. Meijer nyomán.